

prima instanță: V. Orîndaș

dosarul nr. 3ra-330/14

instanța de apel: N. Cernat, A. Pahopol, A. Gavrilița

Î N C H E I E R E

12 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadî, Ion Corolevschi

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Constantin Barbaroș, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Constantin Barbaroș împotriva Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ, restabilire la lucru, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru și repararea prejudiciului moral, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 noiembrie 2013, prin care a fost respins apelul declarat de către Constantin Barbaroș și menținută hotărârea Judecătoriei Centru municipiul Chișinău din 28 august 2013,

c o n s t a t ă:

La 19 februarie 2013, Constantin Barbaroș a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ, restabilire la lucru, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că Procuratura raionului Ialoveni a pornit urmărirea penală în cadrul dosarului penal nr. 2011448041 pe indicii componente de infracțiune prevăzută de art. 309¹ alin. (3) lit. c) din Codul penal, pe faptul actului de tortură comis de către polițistul serviciului poliției judecătorești al Comisariatului raional de poliție Ialoveni, sergent major de poliție Constantin Barbaroș.

La 16 mai 2011, Ministerul Afacerilor Interne, la demersul Procuraturii raionului Ialoveni, prin ordinul nr. 186 ef, a suspendat contractul individual de muncă încheiat cu Constantin Barbaroș, conform art. 76 lit. g) din Codul muncii, trimitere în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, pînă la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 23 noiembrie 2012 a fost încetat procesul penal în privința sa pe motiv că fapta sa constituie o contravenție administrativă prevăzută de art. 312 din Codul contravențional, iar în legătură cu expirarea termenului de prescripție, el a fost exonerat de la aplicarea sancțiunii administrative prevăzute de art. 312 din Codul contravențional.

De asemenea, prin sentința menționată a fost anulată suspendarea sa provizorie din funcție dispusă prin ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr. 186 ef din 16 mai 2011.

Menționează că prin ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr. 39 ef din 21 ianuarie 2013 el a fost concediat în temeiul art. 21 pct. 8) din Legea cu privire la poliție nr. 416-XII din 18 decembrie 1990.

Consideră ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr. 39 ef din 21 ianuarie 2013 ca fiind ilegal și neîntemeiat.

Susține că conform pct. 14 din Statutul disciplinar al organelor afacerilor interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 2 din 04 ianuarie 1996, colaboratorilor organelor afacerilor interne le pot fi aplicate următoarele sancțiuni disciplinare: avertisment, mustrare, mustrare aspră, retrogradare în funcție, retrogradare în gradul special cu o treaptă, concedierea din organele afacerilor interne.

Conform pct. 27 din Statutul disciplinar al organelor afacerilor interne, sancțiunile disciplinare trebuie să fie conforme cu vinovăția colaboratorului și cu gravitatea încălcării săvârșite. La aplicarea sancțiunii disciplinare se ia în considerare caracterul, cauzele, circumstanțele și consecințele faptei săvârșite, conduita anterioară a colaboratorului, termenul aflării lui în serviciu. Sancțiunea disciplinară se aplică cu dreptate, fără părtinire și numai după constatarea faptelor. Persoanei supuse anchetei de serviciu i se vor solicita explicațiile de rigoare în scris. Refuzul de a prezenta explicațiile solicitate se consemnează într-un proces-verbal semnat de colaboratorul care efectuează ancheta de serviciu și de doi colaboratori necointeresați. Persoana, în privința căreia s-a finalizat ancheta de serviciu, va fi anunțată și i se va explica dreptul de a face cunoștință cu încheierea.

Afirmă că anterior aplicării sancțiunii disciplinare – concedierea, pârâtul urma să efectueze o anchetă de serviciu, însă o careva anchetă de serviciu nu a fost efectuată.

Prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 23 noiembrie 2012 a fost dovedită nevinovăția sa în comiterea infracțiunii imputate, demonstrându-se că fapta de tortură incriminată nu a fost comisă de către el.

Invocă că acțiunile sale nu pot fi calificate ca discreditație ale efectivului de trupă și corpului de comandă, deoarece în biroul unde se auzea gălăgie se aflau persoane cu funcții și grad mai superior și, respectiv, a considerat inutilă și contrară eticii morale și profesionale intervenția sa în asemenea circumstanțe.

Mai invocă că concedierea sa din organele afacerilor interne este o sancțiune prea aspră în raport cu fapta comisă.

Prin urmare, solicită anularea ordinului pârâtului nr. 39 din 21 ianuarie 2013, restabilirea sa în funcția de polițist al serviciului poliției judecătorești al Comisariatului raional de poliție Ialoveni, începând cu 16 mai 2011 și încasarea de la pârât a salariului pentru absența forțată de la lucru, începând cu 16 mai 2011 până la restabilirea în funcție, a sumei de 10000 lei, în vederea reparării prejudiciului moral și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2500 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 28 august 2013 acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 noiembrie 2013 a fost respins apelul declarat de către Constantin Barbaroș și menținută hotărârea primei instanțe.

La 20 ianuarie 2014, în termenul prevăzut de lege, Constantin Barbaroș a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerând admiterea acestuia, casarea hotărârilor judecătorești și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

Recurentul Constantin Barbaroș, în motivarea recursului, a indicat că hotărârile judecătorești sunt ilegale și neîntemeiate, deoarece nu au fost dovedite circumstanțele considerate de prima instanță ca fiind stabilite, concluziile primei instanțe, expuse în hotărâre, sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii și au fost încălcate sau aplicate greșit normele de drept material sau normele de drept procedural.

Menționează că instanțele judecătorești, respingând acțiunea ca fiind neîntemeiată, au constatat că el a fost concediat întrucât a săvârșit o contravenție ce discreditează efectivul de trupă și corpul de comandă. Însă, legislația în vigoare nu prevede expres care contravenții sunt considerate ca contravenții ce discreditează efectivul de trupă și corpul de comandă. Respectiv, din aceste considerente, Ministerul Afacerilor Interne urma să desfășoare o anchetă de serviciu, în cadrul căreia să se constate cu certitudine, inclusiv după audierea sa asupra circumstanțelor cauzei, dacă asemenea contravenție discreditează efectivul de trupă și corpul de comandă.

Susține că instanța eronat a constatat că el a fost sancționat pentru faptul că i-a provocat intenționat lui Piotr Trofim dureri, suferințe fizice și psihice, din moment ce pe acest capăt de acuzare a fost încetat procesul, iar Piotr Trofim a declarat în cadrul ședinței de judecată că nu a fost bătut de către el.

Afirmă că el a fost considerat vinovat pentru faptul că, fiind la etajul 2 în Comisariatul raional de poliție Ialoveni și auzind gălăgie și țipete, nu a intervenit.

Invocă că acțiunile sale nu pot fi calificate ca discreditare ale efectivului de trupă și corpului de comandă, deoarece în biroul unde se auzea gălăgie se aflau persoane cu funcții și grad mai superior și, respectiv, a considerat inutilă și contrară eticii morale și profesionale intervenția sa în asemenea circumstanțe.

Mai invocă că concedierea sa din organele afacerilor interne este o sancțiune prea aspră în raport cu fapta comisă.

Menționează că instanțele judecătorești au respins ilegal și capătul de cerere cu privire la încasarea salariului pe perioada suspendării din funcție, invocând faptul că intimatul a acționat în conformitate cu legea, deoarece prin sentința Judecătoriei Ialoveni ordinul de suspendare a fost declarat nul.

Prin referința depusă la 18 februarie 2014 Ministerul Afacerilor Interne a solicitat respingerea recursului și menținerea hotărârilor judecătorești.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate

sau aplicate eronat, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Constantin Barbaroș nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că atât instanța de apel, cât și prima instanță au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate și au aplicat corect normele de drept material, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul lui Constantin Barbaroș ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul lui Constantin Barbaroș se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Valentina Clevadi

Ion Corolevschi